

Poradci a mistr Euno se div neušlapali, jak spěchali pryč. Jen odešli, postavila jsem se doprostřed místnosti a zeptala se: „Vy máte ve své nejužší radě Japonce?“

„Mistr Euno je moudrý muž,“ odpověděl můj tchán. „Má v Japonsku dobré styky a umí jich využít.“

„Japonci jsou proradní a mám podezření, že on také.“ Tchán neodpověděl. „Kde je můj strýc?“ zeptala jsem se.

Pokrčil rameny. „Proč se ptáte? On se ztratil?“

Chvilku jsem zaváhala, abych se ovládla. Přiběhla jsem sem ve vzteku a Tewongun byl chytrý muž, zvyklý každý spor obrátit ve svůj prospěch. Místo abych na jeho otázku odpověděla, zopakovala jsem tu svou. „Tak kde je?“

Vstal z polštáře a postavil se proti mně. Nebyl starý, ale vypadal mnohem starší, než když jsem se s ním setkala poprvé, jako kdyby ho vláda nad zemí vyčerpávala. Vrásky měl hlubší a dlouhé vousy prošedivější. Přesto to pořád byl Tewongun, a přestože nebyl vysoký, silou své osobnosti celé místnosti dominoval. „Jestli se ztratil, chápu, že máte starost, Veličenstvo,“ řekl. „Vím, že je to váš nejbližší poradce. Často si říkám, v čem potřebujete tolik radit. Možná, že ministr Kim by věděl, co se s ním stalo. Slyšel jsem, že i on se stal vaším poradcem.“

Vyrazilo mi to dech a nevěděla jsem, co říct. Jak je možné, že Tewongun ví o mém rozhovoru s ministrem Kimem? „Já... nevim, co tím myslíte,“ zakoktala jsem se. „Ministr Kim přišel do mých komnat jen jednou, prozkoumat můj gobelín. Je to váš poradce, ne můj.“

Tewongun přistoupil ke stěně a zadíval se na kaligrafii, která tam visela – jeho vlastní dílo. Byl to jediný čínský znak, krásně ztvárněný elegantními, ale ráznými

tahy. Byl to znak pro *kung-lu*, což v čínštině znamená „moc“.

„Ovšem,“ řekl regent, „ten váš gobelín. Ano, ministr Kim je dobrý poradce. Je svědomitý a má dobrý úsudek. Ne vždycky spolu souhlasíme, ale jeho rad si cením.“ Pak, s očima stále ještě upřenýma na kaligrafii, dodal: „Nevím, co se stalo s vaším strýcem.“

Lhal mi a já to věděla. Zvedla jsem hlavu a podívala se přímo na regenta. „Nevěřím vám, *abonim*. Víte, co se s mým strýcem stalo, a já vám jako vaše královna nařizuji, abyste mi to řekl.“

Tewongun stále ještě hleděl na kaligrafii. Pak ji jedním rychlým pohybem serval ze stěny a zmačkal do kuličky. Tu pak nechal skutálet z dlaně na podlahu. Šokovalo mě to tak, že jsem o krok couvla. Nikdy jsem u tchána neviděla takový projev emocí a vylekalo mě to. Několik vteřin se mračil na zmačkaný papír. „Promiňte,“ řekl konečně. „Všiml jsem si tam chyby. Někdy se mi to stane – udělám chybu a všimnu si jí teprve později.“

Pomalou se otočil ke mně a pak se vrátil na svůj polštář. „Čajong, poslouchejte mě. My – oba dva – sloužíme králi. Děláme to, co je nejlepší pro něj a pro naši zemi. Vaše povinnost je dělat totéž. A to nejlepší, co můžete pro krále a zemi udělat, je nechat mě řídit vládu. Nestavte se proti mně. Vzpomeňte si na svůj slib a na svou povinnost ke králi.“

Sebrala jsem odvahu a udělala krok k němu. „Kdybych byla přesvědčená, že sloužíte jen zemi a králi, nestavěla bych se proti vám. Jenže to vypadá, že se jen chcete udržet u moci. Přátelíte se s Japonci, abyste nás odpoutal od Číny.“